

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

PHILIPPE LÉGER

fremsat den 23. marts 2006¹

1. Den foreliggende sag vedrører en appel iværksat af David Meca-Medina og Igor Majcen² til prøvelse af dom fra De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans af 30. september 2004, Meca-Medina og Majcen mod Kommissionen³, hvorved Retten frifandt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber for appellanternes påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 1. august 2002⁴ om afvisning af appellanternes klage i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17⁵ over Den Internationale Olympiske Komité⁶.

konkurrence (artikel 81 EF og 82 EF) og den frie udveksling af tjenesteydelser (artikel 49 EF).

I — Sagens baggrund⁸

2. I deres klage anførte appellanterne, at visse regler, som er vedtaget af IOC og gennemført af Det Internationale Amatørsvømmeforbund⁷, samt visse former for praksis i forbindelse med dopingkontrol er i strid med fællesskabsreglerne vedrørende

3. Som følge af en dopingkontrol, hvor de blev testet positive for nandrolon⁹, blev appellanterne ved FINA's Doping Panels (Dopingkomité) afgørelse af 8. august 1999 udelukket for en periode på fire år. Appellanterne ankede denne afgørelse til Tribunal arbitral du sport, der ved afgørelse af 29. februar 2000 opretholdt udelukkelsen, hvorefter den, efter at have foretaget en fornyet gennemgang af denne, ved voldgiftskendelse af 23. maj 2001 reducerede udelukkelsen til to år.

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Herefter »appellanterne«.

3 — Sag T-313/02, Sml. II, s. 3291, herefter »den indankede dom«.

4 — Sag nr. COMP/38158 Meca-Medina og Majcen mod IOC, herefter »den omtvistede beslutning«, der findes på internettadressen:
<http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38158/fr.pdf>

5 — Rådets forordning nr. 17 af 6.2.1962: Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel [81 EF] og [82 EF] (EFT 1959-1962, s. 81).

6 — Herefter »IOC«.

7 — Herefter »FINA«.

8 — For nærmere oplysninger vedrørende sagens baggrund henvises til Rettens beskrivelse i den indankede doms præmis 1-34.

9 — Nandrolon er et anabolsk stof, der er forbudt ifølge den olympiske bevægelses antidopingkodeks.

4. Ved skrivelse af 30. maj 2001 indgav appellanterne en klage til Kommissionen i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17, hvori de gjorde gældende, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 81 EF og/eller 82 EF. De gjorde navnlig gældende, at fastsættelsen af tærskelværdien for nandrolonindholdet i urinen til 2 ng/ml (herefter »det anfægtede reglement«) udgjorde samordnet praksis mellem IOC og de 27 af IOC godkendte laboratorier. Efter appellanternes opfattelse blev denne praksis' konkurrencestridige karakter endvidere forstærket af, at de instanser, der har ansvar for voldgift i forbindelse med sportstvister, ikke er uafhængige af IOC.

5. Ved sin anfægtede beslutning afviste Kommissionen appellanternes klage og slog fast, at det anfægtede reglement falder uden for anvendelsesområdet for forbuddet i artikel 81 EF og 82 EF¹⁰.

II — Søgsmålet for Retten og den indankede dom

6. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. oktober 2002 anlagde

appellanterne et søgsmål om annullation af den anfægtede beslutning på grundlag af artikel 230, stk. 4, EF.

7. Appellanterne gjorde til støtte for deres søgsmål tre anbringender gældende, der udledtes af, at Kommissionen havde foretaget åbenbare fejlskøn, for det første ved dens betegnelse af IOC, for det andet ved gennemgangen af det anfægtede reglement i forhold til de kriterier, Domstolen har anvendt i dommen i sagen Wouters m.fl.¹¹, og for det tredje ved anvendelsen af artikel 49 EF.

8. Retten frifandt Kommissionen, idet den fandt, at de tre anbringender ikke var relevante, og tilpligtede appellanterne at bære deres egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger.

III — Retsforhandlinger for Domstolen og appelpåstandene

9. Ved appelskrift indgivet til Domstolens Justitskontor den 22. december 2004 har appellanterne indgivet foreliggende appel.

¹⁰ — Punkt 72 og 73.

¹¹ — Dom af 19.2.2002 (sag C-309/99, Sml. I, s. 1577).

10. De har nedlagt påstand om, at den indankede dom ophæves, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for de to instanser. Appellanterne har ligeledes nedlagt påstand om, at Domstolen tager de påstande, de havde nedlagt for Retten, til følge.

11. Kommissionen, indstævne, har nedlagt principal påstand om, at appellen forkastes, og subsidiær påstand om frifindelse for påstanden om annullation af den anfægtede beslutning. Kommissionen har endvidere nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger for de to instanser.

12. Republikken Finland, intervenient i første instans, har nedlagt påstand om, at appellen forkastes.

14. For det første har de kritiseret Retten for at have foretaget en forkert fortolkning af Domstolens retspraksis, som den fremgår af Walrave-¹², Bosman-¹³ og Deliège-dommene¹⁴, og som vedrører anvendelsen af artikel 39 EF og 49 EF på sportslige regler. For det andet har de anfægtet Rettens vurdering, hvorefter et antidopingreglement udgør en rent sportslig regel, der som følge heraf ikke er omfattet af EF-traktatens anvendelsesområde. For det tredje har appellanterne fundet, at Retten har begået en fejl ved at fastslå, at det pågældende reglement ikke havde noget at gøre med økonomiske hensyn og ikke hørte ind under artikel 49 EF, 81 EF og 82 EF's anvendelsesområde. For det fjerde har de kritiseret Retten for at have fundet, at Kommissionens gennemgang af det anfægtede reglement ved den analysemetode, der blev anvendt i dommen i sagen Wouters m.fl., ikke var nødvendig.

A — *Det første anbringende*

IV — Appellen

13. På trods af præcise henvisninger til præmisserne i den indankede dom, er appelskriftet temmelig uklart. Ved gennemlæsningen af det finder jeg at kunne udlede, at appellanterne fremfører fire anbringender.

15. Som led i det første anbringende¹⁵ har appellanterne kritiseret Rettens fortolkning i præmis 40 og 41 i den indankede dom af de nævnte afgørelser i Walrave-, Bosman- og

12 — Dom af 12.12.1974 (sag 36/74, Sml. s. 1405).

13 — Dom af 15.12.1995 (sag C-415/93, Sml. I. s. 4921).

14 — Dom af 11.4.2000 (forenede sager C-51/96 og C-191/97, Sml. I. s. 2549).

15 — Appelskriftet (punkt 21-32).

Deliège-dommene vedrørende anvendelsen af artikel 39 EF og 49 EF på sportsreglementer.

16. Appellanterne har først og fremmest anfægtet Rettens vurdering, hvorefter de forbud, som er indeholdt i artikel 39 EF og 49 EF, ikke omhandler rent sportslige regler, der i sagens natur ikke har noget med økonomiske hensyn at gøre. Det er appellanternes opfattelse, at Domstolen aldrig har fastslået en sådan generel udelukkelse i Walrave-dommen. Domstolen har derimod begrænset denne undtagelse til sammensætningen og oprettelsen af sportshold. Appellanterne gør endvidere gældende, at kun regler, som holder sig til sportsstævnens særlige karakter og rammer, og som således er nødvendige for organiseringen og den korrekte afholdelse af sportsstævner, kan anses for rent sportslige regler.

17. Jeg finder som Kommissionen og Finland, at Retten har foretaget en korrekt anvendelse af Domstolens retspraksis¹⁶.

18. Det følger nemlig af fast praksis, at Domstolen under hensyntagen til De Euro-

pæiske Fællesskabers målsætninger kun anser sportsudøvelse for at henhøre under fællesskabsretten, for så vidt der er tale om en økonomisk virksomhed i artikel 2 EF's forstand. Når sportsudøvelse har karakter af enten lønnet arbejde eller en udveksling af tjenesteydelser mod vederlag (hvilket f.eks. er tilfældet med professionelle og halvprofessionelle fodboldspillere), falder den således ind under anvendelsesområdet for enten artikel 39 EF — 42 EF eller artikel 49 EF — 55 EF¹⁷.

19. Domstolen har derimod i en fast praksis anerkendt en begrænsning for de nævnte bestemmelsers anvendelsesområde, når den pågældende sportslige regel var berettiget ud fra »ikke-økonomiske grunde [...] som følge af disse [sportsstævnens] særlige karakter og rammer, hvorfor de udelukkende vedrører sporten som sådan«¹⁸. I disse sager finder jeg, at Domstolen har opstillet en undtagelse af generel rækkevidde, der ikke, som appellanterne gør gældende, kan begrænses til sammensætningen og oprettelsen af sportshold.

20. Under disse omstændigheder finder jeg, at Retten i præmis 40 og 41 i den indankede dom med rette har kunnet finde, at forbuddene, der er indeholdt i artikel 39 EF og

16 — Jf. Kommissionens svarskrift (punkt 16-28) samt Republikken Finlands interventionsskrift (punkt 8).

17 — Jf. navnligt Walrave-dommen (præmis 4 og 5) samt Bosman-dommen (præmis 73) og dom af 14.7.1976, sag 13/76, Donà, Sml. s. 1333, præmis 12 og 13.

18 — Jf. navnligt Donà-dommen (præmis 14 og 15) samt Bosman-dommen (præmis 76 og 127) og dom af 13.4.2000, sag C-176/96, Lehtonen og Castors Braine, Sml. I, s. 2681, præmis 34).

49 EF, finder anvendelse på regler, der vedrører den økonomiske side, den sportslige aktivitet kan have, men »derimod ikke [omhandler] rent sportslige regler, dvs. regler, der udelukkende vedrører sporten og som sådan ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre«¹⁹.

doms præmis 44 og 47, at antidopingreglementet ikke forfølger et økonomisk formål. Den anfører derimod i dommens præmis 57, at IOC ved at vedtage dette reglement har kunnet have et ønske om at bevare De Olympiske Leges økonomiske potentiale. Endvidere har Retten i dommens præmis 45 foretaget en kunstig sondring mellem den økonomiske og ikke-økonomiske side af sportsudøvelsen.

21. Som følge heraf finder jeg, at det første anbringende er ubegrundet og derfor bør forkastes.

B — *Det andet anbringende*

22. Appellanterne har ved deres andet anbringende anfægtet Rettens betragtning, hvorefter et antidopingreglement i sagens natur udgør en regel, der ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre og som følge heraf falder uden for traktatens anvendelsesområde. Appellanterne har fremført to argumenter til støtte for dette anbringende.

23. For det første er Rettens betragtning støttet på selvmodsigende præmisser, eller der er ikke anført en tilstrækkelig begrundelse. Retten anfører nemlig i den indankede

24. For det andet har Retten begået en fejl ved at henvise til den retspraksis, der følger af Walrave-, Donà- og Deliège-dommene til støtte for antagelsen om, at antidopingreglerne ikke er omfattet af artikel 49 EF, 81 EF og 82 EF's anvendelsesområde. Appellanterne mener således, at antidopingreglerne adskiller sig fra reglerne om sammensætningen af fodboldlandshold (Walrave- og Donà-dommene) og reglerne om udvælgelsen af atleter til konkurrencer på højt niveau (Deliège-dommen).

25. Jeg finder som Kommissionen og Republikken Finland, at dette anbringende ligeledes må forkastes²⁰.

19 — Den indankede doms præmis 41, første punktum.

20 — Jf. Kommissionens svarskrift (punkt 29-41) og Republikken Finlands interventionsskrift (punkt 11-13).

26. For så vidt angår appellanternes argument om, at Retten har modsagt sig selv i den indankede doms præmis 44 og 47 i forhold til denne doms præmis 57, finder jeg, at dette er ubegrundet.

27. Retten har efter i den indankede doms præmis 44 at have fremhævet, at »sport på højt niveau i vidt omfang er blevet en økonomisk virksomhed«, anført, at kampen mod doping først og fremmest sigter til at bevare sportens etiske værdier samt sportsånden. Henvisningen i den indankede doms præmis 57 til de økonomiske hensyn, som IOC eventuelt har kunnet forfølge, er efter min mening ikke tilstrækkeligt til, at der foreligger en modsigelse i Rettens betragtninger.

28. Under hensyntagen til de kommercielle og finansielle investeringer, der knytter sig til sport på højt niveau, finder jeg, at en rent sportslig regel som et antidopingreglement efter omstændighederne ikke vil være blottet for enhver økonomisk interesse. Jeg mener imidlertid, at denne interesse udelukkende er underordnet og ikke kan fratage dopingregler deres rent sportslige karakter. Som Kommissionen med rette har bemærket, fører appellanternes tankegang reelt til at begunstige et underordnet aspekt — det økonomiske område — under dække af dets uadskillelighed fra den sportslige virksomhed

for at sikre, at traktatens regler som helhed finder anvendelse på professionel og halvprofessionel sportsudøvelse²¹.

29. For så vidt angår appellanternes argument om, at Retten ikke på et relevant grundlag kunne henvise til Walrave-, Donà- og Deliège-dommene, finder jeg ligeledes dette ubegrundet. Det forekommer nemlig, at appellanterne foretager en meget snæver fortolkning af disse domme, for så vidt Domstolen i disse sager og i generelle vendinger efter min mening har udelukket rent sportslige regler fra artikel 39 EF og 49 EF's anvendelsesområde. Appellanterne forsøger således at skabe en kunstig sontring mellem de regelsæt, der er gennemgået i de nævnte sager, og det anfægtede reglement.

30. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste det andet anbringende som ubegrundet.

C — Det tredje anbringende

31. Som led i det tredje anbringende²² har appellanterne i det væsentlige gjort gæl-

²¹ — Svarskriftet (punkt 35).

²² — Appelskriftet (punkt 40-53).

dende, at Retten har begået en fejl ved i den indankede doms præmis 48 at fastslå, at det anfægtede reglement ikke havde noget at gøre med økonomiske hensyn og derfor ikke hørte ind under artikel 49 EF, 81 EF og 82 EF's anvendelsesområde.

32. Jeg forstår, at appellanterne har fremsat to argumenter til støtte for dette anbringende.

33. De har først og fremmest rejst tvivl om Rettens analyse, der fremgår af den indankede doms præmis 49 og 55, hvorefter det anfægtede reglements vidtgående karakter, såfremt den må anses for godtgjort, ikke har til følge, at dette mister sin rent sportslige karakter. Appellanterne er af den opfattelse, at denne analyse ikke blot er baseret på en selvmodsigende og utilstrækkelig begrundelse, men ligeledes er i modstrid med Domstolens retspraksis i henhold til *Deliège*-dommen og dommen i sagen *Wouters m.fl.*²³.

34. Appellanterne har endvidere gjort gældende, at Retten har foretaget en sagligt set

forkert faktisk konstatering ved i den indankede doms præmis 55, andet punktum, at finde, at det anfægtede reglement er et antidopingreglement, eftersom den tærskel, der er fastsat i reglementet, ifølge appellanterne ligeledes kan følge af fysisk anstrengelse og/eller indtagelsen af ikke-dopingprodukter, som f.eks. kød fra en ikke-kastreret orne.

35. Jeg finder som Kommissionen, at dette anbringende skal forkastes²⁴.

36. Det skal blot slås fast, at appellanterne reelt anfægter den tolerancetærskel på 2 ng/ml urin, der er fastsat i det anfægtede reglement, og søger at få Domstolen til foretage en fornyet gennemgang af Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder.

37. Det fremgår imidlertid af artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58 i Domstolens statut, at en appel kun kan støttes på anbringender om overtrædelse af retsregler, og at enhver bedømmelse af de faktiske omstændigheder er udelukket. Det følger således af fast retspraksis, at det inden for rammerne af en appelsag ikke tilkommer Domstolen at tage stilling til Rettens vurdering af faktiske forhold og beviser, medmindre disse er blevet åbenbart urigtigt gengivet af Retten²⁵.

24 — Svarskriftet (punkt 42-56).

23 — Appellanterne sigter navnlig til *Deliège*-dommens præmis 69 samt dommen i sagen *Wouters m.fl.*, præmis 97-109 og 123.

25 — Jf. i den retning navnlig dom af 29.4.2004, sag C-470/00 P, Parlamentet mod *Ripa di Meana m.fl.*, Sml. I, s. 4167, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis.

38. Jeg finder endvidere, at det ikke tilkommer Domstolen, når den behandler en appel af en dom afsagt af Retten, at tage stilling til, om en regel, IOC har vedtaget som led i dopingbekæmpelsen, er videnskabeligt begrundet.

39. Under disse omstændigheder, og eftersom appellanterne ikke har godtgjort, at der foreligger en forkert gengivelse af de faktiske forhold, og reelt set heller ikke underbygget dette, foreslår jeg Domstolen at erklære det tredje anbringende for at være åbenbart uantageligt til realitetsbehandling og at afvise det.

D — Det fjerde anbringende

40. Som led i dette fjerde anbringende²⁶ har appellanterne anfægtet den indankede doms præmis 61, 62 og 64, hvorved Retten har fundet, at Kommissionens gennemgang af det anfægtede reglement i henhold til den analysemetode, der blev anvendt i dommen i sagen Wouters m.fl., for ikke at være nødvendig.

41. Til støtte for dette anbringende har appellanterne gjort tre argumenter gæl-

dende. De støttes for det første på en fejlagtig vurdering af relevansen af anvendelsen af den analysemetode, der blev anvendt i dommen i sagen Wouters m.fl., for det andet på en forkert gengivelse af den anfægtede beslutning og for det tredje på tilsidesættelsen af retten til kontradiktion.

1. Rettens fejlagtige vurdering af relevansen af den analysemetode, der blev anvendt i dommen i sagen Wouters m.fl.

42. Appellanterne kritiserer i det væsentlige Retten for i den indankede doms præmis 65 og 66 at have fundet, at den foreliggende sag i sin natur adskiller sig fra den sag, der dannede baggrund for dommen i sagen Wouters m.fl., for så vidt som det anfægtede reglement vedrører en adfærd — doping — som ikke kan sidestilles med en markedsadfærd, og for så vidt som den finder anvendelse på en udøvelse, nemlig sportsudøvelse, hvis kerne ikke har noget med økonomiske hensyn at gøre. Appellanterne har således gjort gældende, at de kriterier, Domstolen anvendte i den nævnte dom, fuldstændigt kunne anvendes på den foreliggende sag.

43. Jeg anser dette klagepunkt for ubegrundet.

44. Det er således tilstrækkeligt at bemærke, at de regler, der var omtvistet i sagen Wouters m.fl., vedrørte en markedsadfærd

²⁶ — Appelskriftet (punkt 54-64).

— nemlig indgåelse af samarbejde mellem advokater og revisorer — og fandt anvendelse på et erhverv, som pr. definition er økonomisk, nemlig erhvervet som advokat. Eftersom det anfægtede reglement er af ren sportslig karakter og ikke har noget med økonomiske hensyn at gøre, finder jeg, at Retten med rette har kunnet finde, at en gennemgang af dette reglement på baggrund af de kriterier, der blev anvendt i den nævnte dom, ikke var nødvendig.

givet Domstolens prøvelsesret under en appelsag²⁷. Et anbringende, der vedrører forkert gengivelse af den anfægtede retsakt, har til formål at få fastslået, at Retten har ændret den anfægtede retsakts mening, indhold eller anvendelsesområde. Denne forvanskning kan således skyldes, at der er ændret i retsaktens indhold²⁸, at der ikke er taget hensyn til retsaktens hovedpunkter²⁹, eller at der ikke er taget hensyn til sammenhængen³⁰.

2. Rettens forkerte gengivelse af den anfægtede beslutning

47. Dette klagepunkt, der er støttet på en forkert gengivelse af den anfægtede beslutning, kan således antages til realitetsbehandling i henhold til Domstolens praksis.

45. Appellanterne har kritiseret Retten for at finde, at Kommissionens gennemgang af det anfægtede reglement i forhold til konkurrencereglerne kun var blevet foretaget »subsidiært« eller endog var »overflødig«. Retten har herved foretaget en forkert gengivelse af den anfægtede beslutning.

48. Jeg mener alligevel, at dette klagepunkt er ubegrundet.

49. Det skal bemærkes, at en sådan forkert gengivelse skal fremgå åbenbart af sagsakterne, uden at det er nødvendigt at

46. Det skal bemærkes, at selv om Retten er enekompetent til at afgøre, hvilken værdi der skal tillægges de fremførte beviser, er spørgsmålet, om disse beviser er gengivet forkert, eller den anfægtede retsakt er gengivet forkert, et spørgsmål, som er under-

27 — Jf. navnlig dom af 28.5.1998, sag C-8/95 P, New Holland Ford mod Kommissionen, Sml. I, s. 3175, præmis 26, og af 9.9.1999, sag C-257/98 P, Lucaccioni mod Kommissionen, Sml. I, s. 5251, præmis 45-47, samt kendelse af 27.1.2000, sag C-341/98 P, Proderes mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 28, og af 9.7.2004, sag C-116/03 P, Fichtner mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 33.

28 — Jf. i den retning navnlig dom af 11.9.2003, sag C-197/99 P, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 8461, præmis 67.

29 — Jf. i den retning navnlig kendelse af 11.4.2001, sag C-459/00 P(R), Kommission mod Trenker, Sml. I, s. 2823, præmis 71.

30 — Jf. i den retning navnlig dom af 3.4.2003, sag C-277/01 P, Parlamentet mod Samper, Sml. I, s. 3019, præmis 40.

foretage en ny vurdering af de faktiske forhold og beviserne³¹. Rettens vurdering i den indankede doms præmis 61, 62 og 64 for så vidt angår den anfægtede beslutning udgør efter min mening ikke en åbenbart forkert gengivelse af denne.

50. Man kan nemlig ved den blotte gennemlæsning af denne beslutning konstatere, at Kommissionen virkelig hovedsageligt har fundet, at vedtagelsen af det anfægtede reglement ikke faldt ind under området for IOC's økonomiske virksomhed³². Jeg finder, som Kommissionen har gjort gældende³³, at det kun er subsidiært, at den har gennemgået, om de eventuelle begrænsninger, dette reglement har medført, er berettiget i henhold til de kriterier, der er anvendt i dommen i sagen Wouters m.fl.³⁴.

51. Jeg skal endvidere fastslå, at appellanterne blot anfægter Rettens vurdering og ikke fremlægger noget, der er af en sådan art, at det viser tilstedeværelsen af en åbenbar fejl.

3. Rettens tilsidesættelse af appellanternes ret til kontradiktion

52. Appellanterne har gjort gældende, at Retten ved at finde, at en undersøgelse af det anfægtede reglement i forhold til konkurrencereglerne ikke var nødvendig, ikke har givet dem mulighed for at udtale sig om spørgsmålet, om dette reglement udgjorde en rent sportslig regel, der ikke faldt ind under artikel 49 EF, 81 EF og 82 EF's anvendelsesområde.

53. Jeg finder, at dette klagepunkt ligeledes er ubegrundet og må forkastes. Jeg finder nemlig som Kommissionen, at appellanterne har haft mulighed for at fremlægge deres argumenter ikke kun i løbet af den administrative procedure for Kommissionen, men ligeledes i forbindelse med de skriftlige og mundtlige faser i proceduren for Retten³⁵.

54. Under disse omstændigheder foreslår jeg Domstolen at forkaste det fjerde anbringende som ubegrundet.

31 — Jf. navnlig dommen i sagen New Holland Ford mod Kommissionen (præmis 72 og 73).

32 — Den anfægtede beslutning (punkt 38).

33 — Svarskriftet (punkt 62).

34 — Den anfægtede beslutning (punkt 42-55).

35 — Svarskriftet (punkt 65-72).

V — Forslag til afgørelse

55. I lyset af det anførte foreslår jeg Domstolen at forkaste appellen og dømme David Meca-Medina og Igor Majcen til i medfør af artikel 69 og 118 i Domstolens procesreglement at betale sagens omkostninger bortset fra de af intervenienten afholdte omkostninger.